

- 2) *La Liga para a Protecção da Natureza og Republikken Finland betaler sagens omkostninger ligeligt.*
- 3) *Kongeriget Danmark, Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Estland og Kongeriget Sverige bærer deres egne omkostninger.*

(¹) EUT C 58 af 25.2.2012.

**Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 7. november 2013 —
UPC Nederland BV mod Gemeente Hilversum (anmodning
om præjudiciel afgørelse fra Gerechtshof te Amsterdam —
Nederlandene)**

(Sag C-518/11) (¹)

(Elektroniske kommunikationsnet og -tjenester — direktiv 97/66/EF, 2002/19/EF, 2002/20/EF, 2002/21/EF og 2002/22/EF — materielt anvendelsesområde — forsyning med en basispakke af radio og tv-programmer via kabel — en kommunes overdragelse af sit kabelnet til en privat virksomhed — aftalevilkår om taksten — de nationale tilsynsmyndigheders kompetence — princippet om loyalt samarbejde)

(2014/C 9/05)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Gerechtshof te Amsterdam

Parter i hovedsagen

Sagsøger: UPC Nederland BV

Sagsøgt: Gemeente Hilversum

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Gerechtshof te Amsterdam — fortolkning af artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) (EFT L 108, s. 7), af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108, s. 33) samt af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) (EFT L 108, s. 51) — forsyning med en

frit modtagelig radio- og tv-pakke via kabel — kommune, der har afhændet sin kabelvirksomhed — begrænsning af detailprisen — konkurrenceregler — de nationale retsinstitutters anvendelse heraf

Konklusion

1) Artikel 2, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet), skal fortolkes således, at en tjeneste, der består i forsyning med en basispakke af radio og tv-programmer via kabel, og hvor betalingen herfor omfatter transmissionsomkostninger og betaling til radio- og tv-stationer og kollektive rettighedsorganisationer i forbindelse med offentliggørelsen af deres beskyttede værker, henhører under begrebet »elektronisk kommunikationstjeneste« og dermed både under det materielle anvendelsesområde for dette direktiv og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF af 7. marts 2002 om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (tilladelsesdirektivet) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet), som udgør de nye lovgivningsmæssige rammer, der finder anvendelse på elektroniske kommunikationstjenester, for så vidt som denne tjeneste principielt omfatter transmission af tv-udsendelser via kabel-tv-net til slutbrugerens modtagelsesindretning.

2) Disse direktiver skal fortolkes således, at de efter udløbet af fristen for deres gennemførelse ikke tillader, at en enhed som den i hovedsagen omhandlede, der ikke er en national tilsynsmyndighed, direkte intervenserer på slutbrugerstadiet i takstfastsættelsen for forsyning med en basispakke af radio og tv-programmer via kabel.

3) Samme direktiver skal fortolkes således, at de under sådanne omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, og henset til princippet om loyalt samarbejde, ikke tillader, at en enhed, der ikke er en national tilsynsmyndighed, over for en udbyder af basispakker af radio og tv-programmer via kabel påberåber sig et vilkår, der følger af en aftale, som er indgået før vedtagelsen af de nye lovgivningsmæssige rammer, der finder anvendelse på elektroniske kommunikationstjenester, og som begrænser denne udbyders frie takstfastsættelse.

(¹) EUT C 25 af 28.1.2012.